1

„Že ma nechytíš!“ Eva sa rozbehla po širokom chodníku, ktorý viedol do centra a k hlavnej mestskej pláži, až za ňou divoko viali dlhé čierne kadere. Počula, ako jej kamarát Oskar beží za pätami. Netrvalo mu dlho, kým ju predbehol.

„Priznaj si to, Evi,“ podpichol ju Oskar, „*mňa* jednoducho nikdy neporazíš!“

Eva sa na Oskara zamračila. Niekedy bol taký otravný!

Mala síce pocit, že jej vyskočí srdce, ale darilo sa jej držať tesne za Oskarom. Pretekali spolu na štyri bloky od domu Evinej babičky k ospalej hlavnej ceste mestečka Marigold. Oskar dobehol

k nízkemu kamennému múriku nad plážou ako prvý.

„Aaaaa… vy… hral si!“ prehodila Eva s tvárou začervenanou od námahy a zosunula sa vedľa Oskara. Oprela sa o múrik a snažila sa chytiť dych.

„Na to si radšej zvykaj,“ zavtipkoval Oskar.

Eva prevrátila oči a odpila si trochu vody z fľaše. Oskar nebol skoro ani zadýchaný, uvedomila si trochu namrzene.

Oskar s Evou sa nekamarátili odjakživa. Udržiavali si bezpečnú vzdialenosť až do minulého leta, keď sa spoločne ocitli v nebezpečenstve v púšti Panthoru, kde Eva získala a ovládla moc jednorožcov. Odvtedy z nich boli dobrí kamaráti.

„Myslím, že dnes si asi zaplávať nepôjdeme,“ prehodila Eva pri pohľade na zátoku. Dnes nevyzerala práve prívetivo. Obzor černel od temných mračien a biele napenené vrcholky vĺn na mori bičoval vietor.

„To bude prvý dážď za celé prázdniny," poznamenal Oskar. Počas celých veľkonočných prázdnin svietilo slniečko, takže väčšinu času trávili pri vode. „Tak poďme," povedal veselo a otočil sa k pláži chrbtom. „Pomôžeme tvojej babičke s nákupmi."

Oskar mal Evinu babičku Sylviu veľmi rád. A ona jeho tiež. Napokon, býval v domčeku vedľa nej celý svoj život.

„O čo, že ťa tentoraz porazím!" zavolala Eva a kým vyrazila, ešte stačila po Oskarovi hodiť svoju plážovú osušku.

Oskar si povzdychol. Strhol si osušku z hlavy a rozbehol sa za ňou. Byť Eviným kamarátom stálo človeka *veľa* energie.

Hlavná ulica Marigoldu sa tiahla pozdĺž pláže a často sa priam hemžila ľuďmi. Eva s Oskarom sa svižne vyhýbali nakupujúcim aj turistom a spokojne si užívali hru na naháňačku. Nakoniec pribehli až k miestnemu supermarketu.

Sylviu v ľahkých, jasnočervených šatách si všimli okamžite. Práve platila pri pokladni.

„Máte niečo aj pre nás?“ spýtal sa Oskar so širokým úsmevom a nazeral do Sylviiných nákupných tašiek.

Sylvia sa usmiala. „No, keď budete dobrí, možno by som mohla doma upiecť pár výborných koláčikov.“

„Hurá!“ zaradoval sa Oskar a veselo si rukou pohladil brucho.

„Jasné, babi,“ dala Eva babičke ruku okolo ramien. Na celej planéte nemohlo byť nič lepšie ako babičkine čerstvo upečené koláčiky s marmeládou a šľahačkou.

Keď sa pred nimi otvorili automatické dvere východu, všimli si, že nebo sa medzitým strašne zatiahlo.

„Nemám rada pohľad na tieto mraky,“ povedala Sylvia s očami uprenými na čierne nebo.

„Ja búrky milujem,“ vyhlásila Eva.

„Možno ťa to prejde, keď budeš premočená na kosť," odvetil Oskar sucho.

Oskar s Evou vzali babičke tašky, trojica odbočila z hlavnej cesty a zamierila k babičkinmu domu na ulici Na vyhliadke. Urobili sotva pár krokov, keď tu sa nebo rozdelené vidlicou blesku rozjasnilo a vzápätí zadunel ohlušujúci hrom. Vo vzduchu sa začali divoko víriť smeti a odložené veci z pláže.

„Musíme sa dostať domov!" snažil sa Oskar prekričať ten rámus. Sylvia sa na neho narýchlo usmiala a potľapkala Evu po pleci.

„Na to už je neskoro. Musíme sa schovať." Vietor bol čím ďalej, tým hlučnejší, takže aj Sylvia musela zvýšiť hlas. Ukázala do bočnej uličky na osamotenú úzku tehlovú stavbu. Eva si vôbec nespomínala, že by si ju niekedy predtým všimla. Domček vyzeral ako malý obchodík a nad ním sa vo vetre divoko hojdala zhrdzavená kovová ceduľka s nápisom:

KURIOZITY, STAROŽITNOSTI A INÉ ZVLÁŠTNOSTI.

Keď prechádzali ulicou, spŕška veľkých kvapiek pozvoľna prechádzala v ohromný prívalový lejak. Vodná smršť husto padala na zem a vietor ju rozháňal do strán, takže kvapky Evu bodali do očí.

Vtrhli do malého obchodíka. Dvere sa za nimi zavreli s cinknutím malého mosadzného zvončeka. Ocitli sa v miestnosti napchatej až po stropné trámy starobylým tovarom, nábytkom a zaujímavými predmetmi všetkého druhu.

„Budeme tu musieť chvíľu zostať," povedala Sylvia s úsmevom. Posadila sa do ošumelého zeleného kresla vedľa dverí a začala žmýkať vodu z vlasov na zem.

Eva s Oskarom sa pozerali von cez schátrané okná. Lejak bol taký silný, že Eva ledva dovidela na domy na druhej strane ulice. Sylvia mala pravdu. Nejaký čas tu budú musieť vydržať.

„Vari ten obchodík nikto neobsluhuje?“ spýtala sa babičky. Nech sa obzerala, ako sa obzerala, nikoho ďalšieho v obchodíku nevidela.

„To je v poriadku, ja sa s majiteľom poznám. Pokojne sa tu porozhliadnite,“ odpovedala Sylvia.

„Super!“ vydýchol si Oskar, ktorému niečo také nebolo treba hovoriť dvakrát.

Eva s Oskarom si začali prezerať obchodík a na búrku čoskoro celkom zabudli. Evu okamžite zaujala trblietavá zbierka starých šperkov na predajnom pulte. Hranie sa so starými oblekmi ju stále ešte neomrzelo.

„Pozri sa na toto!“ zavolal Oskar, ktorý v ruke zvieral malého cínového vojačika. Vzápätí sa mu rozžiarili oči, keď uvidel ďalší z pokladov, a odbehol kúsok stranou.

Eva sa zahľadela opäť na babičku. Sylvia mala zatvorené oči a vyzerala, že je spokojná. Eva sa preto vydala za Oskarom, ktorý medzitým zmizol niekde v šere.